

S-a întâmplat într-o joi

de Elise Wilk

Patru monoloage

Personaje:

Studenta

Menajera

Adolescentul

Bătrânul

Studenta:

Joia trecută i-am omorât peștii. Am turnat două sticle de Tuborg în acvariul ăla împutit.

După vreo oră, pluteau toți la suprafață cu burțile în sus. Nu s-a prins până în ziua de azi ce-au pățit peștii ăia de căcat. Da' țin minte că a bocit vreo patru ore fără oprire. Eu stăteam și mă uitam la ea și-mi plăcea, să mor eu, îmi plăcea la nebunie cum stătea acolo pe pat și-și sufla mucii în hârtia igienică. Din când în când se oprea și se uita la mine, așa, lung și întrebător, cu rimelul întins pe toată fața, și nu zicea nimic. Era atât de enervantă, mă scotea din sărite într-un asemenea hal că... îmi plăcea.

Nu și-a mai cumpărat alți pești. În schimb, i-a înmormântat p-ăștia omorâți de mine. Pe toți cinci. Le-a făcut și sicrie. Să mor io! A colorat niște cutii de chibrituri cu marker negru și a băgat fiecare pește în câte o cutie. Pe bune, nu glumesc. M-am căcat pe mine de răs. Nu cred că a existat vreodată în căminul ăsta o ființă mai imbecilă ca ea.

În fine. Ideea e că mi-a plăcut mereu să-i fac răutăți de-ăstea. Îi scrumam în adidași, îi puneam laxative în ceai, îi mânjeam hainele cu pastă de dinți, îi puneam gumă de mestecat pe scaun și bineînțeles că de fiecare dată se așeza fix pe ea. Mutra pe care o făcea când vedea guma de mestecat lipită de blugi nu se poate descrie. E cea mai enervantă mutră pe care o văzusem ever.

Faza e că m-a enervat din prima clipă în care am văzut-o. Nu știu de ce. Țin minte și acum - purta o pijama roz cu un iepure pe ea și

papuci de casă de-ăia scârboși cu puf potocaliu cu doi ochi de plastic cusuți de-o parte și de alta. Stătea pe pat și citea nu știu ce revistă. S-a uitat fix la mine și mi-a spus „Bună, sunt Amalia, colega ta de cameră”. Suna de parcă ar fi repetat zile în șir în fața oglinzii textul: „Bună, sunt Amalia, colega ta de cameră, bună, sunt Amalia, colega ta de cameră, bună, sunt Amalia, colega ta de cameră”. Când mi-a întins mâna am văzut că avea unghiile date cu oja portocalie. Bleah! I-am dat mâna și m-am prezentat, ce naiba era să fac. Vă dați seama că în mintea mea i-am băgat undeva pe toți ăia care au făcut ce-au făcut de-am nimerit în cameră cu toanta asta.

Și nu văzusem încă nimic! Mesteca gumă absolut tot timpul și molfăia de-ți venea s-o omori. Din când în când, scotea guma din gură și o întindea, așa, ca pe un ghem, în jurul arătătorului. După aia o băga la loc în gură. Să mori, nu alta!

De fapt, era o tipă super neinteresantă. Inodoră, incoloră, insipidă și groaznic de seacă. Cel mai mult timp și-l petrecea în camera de cămin. Ba își făcea unghiile, ba se spăla pe cap în chiuvetă și lăsa o grămadă de fire de păr, bleah, ba făcea teste din reviste de-ălea pentru femei sau scria ceva într-un caiet maro cu coperte de piele. Prietene nu prea avea. Cel puțin eu n-am prea văzut-o ieșind cu nimeni. Prin sesiune mai venea una pe la ea, o tipă super grasă, dinaia de zici că are abonament la Mac Donald's, și făceau schimb de cursuri.

Eu stăteam mai mult prin alte camere. Sau ieșeam seara și mă întorceam târziu. Câteodată n-o vedeam la față zile întregi. Nu

pentru că voiam s-o evit din cauză că mă enerva sau chestii d-ăstea. Dar aveam și eu viața mea, înțelegeți? Câteodată, după ce n-o mai văzusem de câteva zile, mi se făcea cumva dor de ea. În sensul că, nu știu de ce, aveam chef să-i văd moaca aia de toantă. Când mă vedea că intru pe ușă, se uita la mine cu privirea aia tâmpă de vacă rătăcită și zicea „Bună”. Atât. Alt sunet nu mai scotea.

Acuma nici eu nu eram sociabilitatea în persoană. Faza e că pur și simplu n-aveam chef să port nici un fel de conversație cu idioata. Ce dracu să fi vorbit cu ea? Despre cotele apelor Dunării? Așa că și eu tăceam și-mi vedeam de treburile mele. Din când în când, trăgeam cu coada ochiului să văd ce mai face. De obicei, nu făcea nimic. Vegeta prin cameră ca o plantă de-aia nașpa.

În fiecare seară pe la opt jumate îi suna mobilul. Erau ai ei. Asta le dădea raportu' până la cel mai mic amănunt. Inclusiv ce desert a fost la cantină.

La ora zece fix, nici un minut mai târziu, îngenunchea în fața patului, își făcea câteva cruci și se băga sub plapumă.

Doamne, era atât de plictisitoare și de enervantă că-mi venea să-i scot ochii și să i-i înșir pe sfoara aia tâmpită pe care a agățat-o în cameră să-și usuce chiloții!

Dimneața era cel mai horror. Țăranca dădea drumul la radio, tare de tot, deshidea geamul larg și se apuca să facă exerciții de gimnastică! Simțeam că tâmpesc.

O bârfeam pe la colțuri, o poreclisem Mademoiselle Analia, făceam mișto de ea cu orice ocazie.

Adevărul e că nici măcar nu era atât de penală. Cred c-am exagerat un pic. Am început să inventez povești despre ea. Nu le pregăteam dinainte, îmi ieșeau pur și simplu pe gură, nu mă mai puteam controla.

Mă rog, minciunile ălea puteau să iasă la iveală destul de ușor. Da' mie mi se rupea de chestia asta, înțelegeți? Mă durea fix în cur. Într-o zi mă plictiseam prin cameră. Asta era plecată la cursuri. Atunci m-am gândit, că tot n-aveam ce face: ce-ar fi să mă uit prin jurnalul proastei? Mă mai distram și eu un pic. Așa că am luat de sub pernă, că acolo îl ținea, caietul ăla maro în care scria ea în fiecare zi. Am crezut că cine știe ce o să descopăr. Când colo, deșteapta lu' pește prăjit își nota ce mânca în fiecare zi și câte calorii avea mâncarea. După aia aduna kaloriile. Am crezut că mi se face rău. Cum naiba poți fi atât de tâmpit?

În sesiune, vă dați seama, stătea în pat și tocea. Când pleca la budă sau ieșea să-și cumpere de mâncare, eu îi mai scoteam câte o pagină din cursuri și o aruncam. Probabil era dinaia care învață totul mecanic, ca pe o poezie. Așa că mai mult ca sigur nu se prindea. De la examene se întorcea destul de zâmbitoare. Un singur lucru o stresa. Avea de predat un proiect destul de nașpa la sfârșitul sesiunii. La proiectul ăla muncise de la începutul semestrului. Știu asta pentru că vorbea mereu de el cu ai ei și cu grasa care venea în vizită. Pe desktop la calculatorul ei era un folder care se numea „proiect”. Într-o seară am auzit-o cum le spune alor ei la telefon că a terminat proiectul. Spunea ceva de genul că o să meargă a doua zi să-l scoată la imprimantă și să-l

predea. După ce a terminat de vorbit cu ai ei s-a îmbrăcat și m-a întrebat dacă nu vreau ceva de la chioșc. I-am spus că vreau o bere și am așteptat să plece din cameră. I-am deschis calculatorul și am șters tot folderul cu „proiect”. Și de pe desktop și din Recycle Bin. După aia am închis calculatorul la loc și am așteptat să se întoarcă în cameră. În seara aia n-a mai deschis calculatorul.

Dimineața m-am trezit de plânsetele și țipetele ei isterice. Nu-și mai găsea proiectul în calculator. Bocea ca proasta. Eu m-am prefăcut că vreau s-o ajut, îi tot spuneam că e imposibil să dispară ceva pur și simplu din calculator. Seara când m-am întors în cameră plecase. S-a întors abia după vacanță și m-a servit cu niște prăjituri grețoase cu cremă, cică fusese ziua ei.

În al doilea semetru a continuat să mă calce pe nervi. Eu am continuat să fac mișto de ea. Și ea... a continuat să nu se prindă că eu făceam mișto de ea.

Ideea cu trandafirii nu știu cum mi-a venit. Cumpăram câte unul în fiecare zi. Prindeam de el o hârtie pe care scriam „Pentru Amalia, cea mai frumoasă fată” și-l lăsam în fața ușii de la camera noastră. Câteodată mai scriam pe hârtia aia și o poezie de dragoste. Sau scriam „de la admiratorul secret”. Am făcut asta timp de o lună. Am cheltuit pe trandafirii ăia de căcat aproape toți banii pe care mi-i trimiteau ai mei. Dar a meritat. Proasta era în al nouălea cer. Toată camera noastră era plină cu trandafiri ofiliți. Nu voia să arunce nici unul. Într-o vineri am cumpărat ultimul trandafir. Pe foaie am scris că mă numesc Daniel, sunt student la drept și sâmbătă o să fie ziua mea și vreau s-o invit la petrecere și

că m-aș bucura tare mult dacă ar veni și că prezența ei ar fi pentru mine cel mai frumos cadou și alte bălării. După aia am scris că o aștept după ora zece în clubul „Fashion”. Trebuie doar să întrebe la intrare de Daniel și o să vin s-o iau. Faza e că într-adevăr exista un Daniel student la drept care-și ținea ziua sâmbăta aia la Fashion. Un tip de-ăla plin de bani, cu mașină și tot tacâmu’, genul ăla de nu-i ajungi cu prăjina la nas.

În fine. Mă gândeam că poate o să i se pară prea așa și n-o să se ducă. Dar sâmbătă după masa, țărâna a început să se împopoțoneze pentru marele eveniment.

Eu stăteam pe pat și mă făceam că citesc niște cursuri. Mai întâi a scos dintr-o cutie de sub pat o rochie de catifea care mirosea a praf de-ăla de molii. S-a îmbrăcat cu ea. După ce că nici nu se mai poartă catifeaua, mai era și de o culoare de-aia oribilă, un căcăniu închis, care îi venea ca curu’. După aia s-a machiat vreo juma’ de oră pe la ochi, și-a tapat părul și s-a dat cu un spray super nașpa și dulce de a trebuit să aerisesc trei ore dup-aia.

Înainte să iasă pe ușă s-a uitat de nu știu câte ori în oglindă. Părea că are emoții. Cred că în momentul ăla a fost singura dată când mi s-a făcut milă de ea.

N-am aflat nicodată ce s-a întâmplat la cheful ăla. Știu doar că pe la 11 noaptea s-a întors în cameră și s-a băgat în pat îmbrăcată. Eu mă prefăceam că dorm, dar am văzut totul. Și-a tras plapuma peste cap și a început să plângă, foarte încet. A doua zi dimineața, duminică, avea ochii umflați de la plâns și freza ei arăta ca un cur de găină.

După vreo trei săptămâni de la faza asta, mi-a spus într-o după amiază că părinții ei au venit în oraș și vor să mă invite la restaurant. Am rămas mască. Ce treabă aveau părinții ei cu mine? Mă gândeam că poate s-o fi prins unul din ei cine îi face viața amară lu' fi-sa și acum vin să mă tragă la răspundere sau faze de-astea. Da' era puțin probabil. Așa că am zis OK.

Faza e că în ziua aia înafară de o pungă de pufuleți nu prea mâncasem mare lucru. În plus, stăteam prost rău cu banii. Și nu în ultimul rând, mă cam mânca în cur să merg. Așa că m-am dus. Părinții ei păreau destul de normali. Maică-sa era mică, avea părul strâns într-un coc și se vedea că își dăduse silința să fie elegantă. Doar că nu-i prea ieșise. Taică-su avea chelie și purta un pulovăr roșu pe gât. La masă m-au întrebat la ce facultate sunt, în ce an, ce vreau să fac după, chestii clasice. În tot timpul ăsta, ea tăcea și se uita la mine cu ochii ăia bulbucați și cu moaca aia de curcă retardată. După aia ne-au condus la cămin. Taică-su m-a luat de-o parte și mi-a zis ceva de genul că ei se bucură că au cunoscut-o pe colega de cameră a fiicei lor și că dacă vreau, sunt invitată la ei în vacanță și faze de-ăstea. După aia m-a rugat să am puțin grijă de fiica lor. Că lor li s-a părut în ultima vreme că e cam abătută. Că lor nu vrea să le spună ce are pe suflet. Că ei își fac griji, că e singurul lor copil. Că a mai avut un frate care a murit într-un accident de mașină. Și de atunci, ei au păzit-o mai bine decât pe ochii din cap. Să nu cumva să pățească ceva. După aia a zis că să avem grijă, să nu ne întoarcem seara târziu în cămin, că trăim într-un oraș periculos și nu se știe niciodată. Că el se uită zilnic la

știrile de la televizor și că se îngrozește de ce se poate întâmpla. Că tinerii din ziua de azi pot intra ușor în anturaje negative și că pot s-o apuce pe căi greșite. Că mai bine o retrage de la facultate decât să știe că e în pericol. Și că dacă avem vreo problemă, pot să îi sun pe ei, că ei au încredere în mine. După aia mi-a dat o carte de vizită pe care era trecut și numărul lor de mobil.

După trei zile i-am sunat.

A răspuns maică-sa. I-am spus că am o mare problemă. Că m-am gândit foarte mult înainte să fac pasul ăsta. Dacă e bine sau nu ce fac. Dar că eu consider că e mai bine ca părinții să știe ce face copilul lor. Le-am spus că Amalia lipsește din cameră aproape în fiecare noapte. Lor le spune la telefon că se culcă și pe la 11 seara pleacă din cămin. Nu știu unde merge, dar se întoarce spre dimineață și de multe ori face gălăgie și mă trezește din somn.

Într-o seară s-a îmbătat și le-a turnat peștilor alcool în acvariu. De-aia au murit. Proiectul acela pe care trebuia să-l facă pentru facultate de fapt nu l-a făcut niciodată. Lor le-a spus că i s-a șters din calculator, dar e o minciună. Nimic nu dispare așa simplu din calculator. De fapt, ea nici n-ar fi avut timp să-l facă. Noptile umbla brambura și ziua dormea. Eu am tot vorbit cu ea, am încercat s-o conving că nu e bine ce face. Dar ea nu vrea să mă asculte. Mi-e frică să nu cumva să ia droguri, că așa ciudat se comportă în ultima vreme, de parcă ar lua. Am mai spus că mă simt vinovată că am ascuns de ei toate lucrurile astea. Am încercat să-i menajez, am crezut că se rezolvă. Dar nu se mai poate așa.

Maică-sa tăcea. A tăcut câteva secunde bune după ce am terminat eu ce-am avut de zis. Dar nu era nevoie să zică nimic. Simțeam prin telefon că e distrusă. Și-mi plăcea.

Menajera:

Nu știu. Poate că trebuia să le spun și chestia cu toaletele. Dar mi-a fost un pic jenă. Poate pare aiurea sau așa. Dar cred că de-acolo mi se trage toată chestia. Pur și simplu nu mă pot abține. De fiecare dată când merg în vizită la cineva, fac inspecția toaletei. Mai întâi întreb: „Nu te supăra, unde e baia?” După aia e simplu. De obicei, băile sunt de două feluri: au uși care se închid cu cheia sau uși care nu se închid. Bineînțeles, le prefer pe cele care se închid. Mă simt mai în siguranță. Pe urmă mă uit în jur. Îmi plac băile cu faianță. Mai ales faianța aia cu tot felul de modele-romburi, pătrate, carouri, fluturi, floricele, capete de mort... în fine, chestii de-ăstea. Și-mi plac dulapurile pentru cosmetice. Câteodată, sub chiuvetă sunt tot felul de sertărașe în care îmi place să-mi bag nasul. Dacă găsesc cremă de față sau de corp, mă dau. Unele femei au, tot în baie, un coș plin cu rujuri, farduri de ochi, creioane dermatograf, oja, rimeluri și toate minunățiile. Câteodată mă dau cu rujul lor numai ca să văd cum îmi stă. Îmi place să mă spăl pe mâini cu gelul de duș, de obicei torn cu nemiluita. Mă șterg pe prosop, dacă găsesc cremă de mâini mă dau și cu cremă. Cu parfum mi-e cam frică să mă dau. Dacă e puternic, e posibil ca gazda să se prindă. Dar deodorantul e ok, mai ales când e vară și ești transpirat. Mă rog, fac chestia asta mereu. Cred că e din curiozitate, nimic

altceva. De furat, n-am furat în viața mea nimic. Să mor io. Deși aș fi putut să fur o grămadă de chestii.

Așa și cu ăștia. E fix același lucru, doar că la nivel mai mare.

M-am angajat la ei vara trecută. Trebuia să fac curățenie o dată pe săptămână. Mă rog, dat cu aspiratorul, cu mopul, șters praful, curățat chiuveta, chestii d-astea plictisitoare. Ceea ce a fost fain - făceam curat când erau plecați. Adică puteam să le inspectez în liniște apartamentul, să mă uit prin toate sertarele, să arunc o privire prin dulap, să văd ce au în frigider, să le răsfoiesc cărțile din bibliotecă. De furat, n-am furat nimic. Nici prin cap nu mi-a trecut. Mi se rupea de asta, mă înțelegeți? Poate că mai ciupeam din rulada lor cu ciuperci, așa, de poftă, sau mai trăgeam câte o dușcă din sticla de whiskey. Dar la asta nu poți să-i spui „furt”.

După aia a venit faza cu plecatul lor în concediu. Nici nu trebuia să lipsească prea mult, zece zile sau așa ceva. Trebuia să vin de două ori pe săptămână, să aerisesc și să ud hidoșenia de plantă din living. Și normal că am fost tenatată să... arunc o privire, așa, mai pe-ndelete, fără să-mi fie frică să se întoarcă vreunul casă și să mă prindă. Mai întâi am dat drumul la apă în cadă și am turnat gel de-ăla care face clăbuci și miroase mișto de-ți vine să nu mai ieși din baie cu zilele. Cred că am stat vreo trei ore în cadă, până mi s-a făcut pielea așa, cu dungi. Am ieșit din cadă și am umblat un pic goală prin casă. Nu mai făcusem asta. Am fost în bucătărie și mi-am făcut o cafea la ibric. După aia mi-am pus halatul ei și m-am așezat pe balcon, în șezlong, cu ceașca de cafea în față și un pachet de Marlboro lungi. Până când s-a făcut beznă afară. A

fost tare de tot. Cred că în unele momente chiar am avut impresia că sunt altcineva. Și că-mi place.

De fapt, asta e problema. Mereu am vrut să fiu altcineva. De când eram mică. Aș fi vrut să fiu în fiecare zi altă persoană. Într-o zi vânzătoarea de la plăcintărie, în altă zi controlorul de pe tren și tot așa. Acuma să nu credeți că aș fi vrut să fiu o vedetă sau așa. Nici vorbă. Nici nu cred că mi-ar plăcea să mă duc la chioșc să cumpăr ziare și să mă văd pe mine pe copertă. De-aia nici nu mai ies din casă acum.

Pentru că în toate ziarele, pe prima pagină, e poza mea. Și asta e cât se poate de nașpa. Și mai nașpa e când mă opresc oameni necunoscuți pe stradă și vor să facă poze cu mine.

Da, ați auzit bine. Da' să vă spun până la capăt. Unde rămăsesem... așa, la faza cu șezlongul, cum stăteam pe balcon și fumam. Ideea e că-mi plăcea. Așa că, în loc să merg de două ori pe săptămână să le ud planta, mergeam în fiecare zi. După trei zile de stat acolo am zis că nu mai are rost să mă întorc acasă. Dormeam în patul lor, le ascultam Cd-urile și le purtam papucii de casă.

Ideea e că s-au întors din concediu cu o zi mai devreme. Era într-o joi. Eram îmbrăcată într-o rochie de seară de-a ei și vorbeam cu soră-mea din Spania la telefon. Da, eu am sunat. De pe telefonul lor, evident. Ce mai contau acolo 10 minute de vorbit în străinătate, la facturile lor... Când am auzit cum se învâрте cheia în broască am crezut că fac infarct. Am pus receptorul în furcă și m-am ascuns în baia de serviciu. Tremuram toată. Mă gândeam că tremur așa tare că o să mă audă. În viața mea nu mi-a fost mai

frică. După aia am auzit vocea ei. „Asta numești tu concediu? Mi se face greață“, urla la el. „Ce te uiți așa la mine? Întoarce-te tu, dacă vrei, la curvele tale care abia așteaptă!“ Și chestii de-ăstea. Vocea lui nu se auzea prea clar. După aia am auzit un țipăt ascuțit și o lovitură, ca atunci când cade cineva pe jos. După aia n-am mai auzit nimic, câteva secunde. După aia am auzit iarăși țipetele ei. De data asta spunea ceva de genul „Nu muri, te implor, nu-mi fă una ca asta“.

Pe urmă nu știu ce s-a întâmplat. Știu doar că m-am trezit la poliție, dând declarații. M-au întrebat dacă e adevărat că ea l-a lovit în cap cu scrumiera. Am spus că da. Adevărul e că, dacă e să mă întrebi acum, habar n-am ce s-a întâmplat în ziua aia. Din momentul în care am auzit că se învâрте cheia în broască până în momentul când a început ea să bocească, parcă mi s-a rupt firul. Am fost nevoită să repet de atâtea ori în fața ziariștilor toată povestea asta, să răspund de atâtea ori la întrebări când eram sunată, în direct, din câte o emisiune, că am uitat complet. După faza asta, timp de o săptămână, au apărut titlurile prin ziare: „Menajera rupe tăcerea“, „Menajera vine cu dezvăluiri-bombă“, „Șoc și groază în cartierul Verii“ , „Clike de coșmar pentru o menajeră“, „Menajera, martoră la crima pasională“, „L-a ucis cu sânge rece sub privirile îngrozite ale menajerei“. Bineînțeles, cu poza mea și-așa. Astea ca astea. Dar ce-a urmat după aia... Fiți atenți ce căcaturi scriu ăștia de câteva zile: „Omul de afaceri mort, suspectat că ar fi avut o relație cu menajera“, „Menajera, amanta omului de afaceri“, „Tânăra menajeră ascunde ceva“,

„Menajera, complice la crimă“. Aici chiar că nu mai înțeleg. Pe el abia dacă îl văzusem de patru, cinci ori. Și atunci era numai pe fugă. I-am călcat și o cămașă într-o dupămasă când se grăbea la o întâlnire sau așa ceva. Eu chiar nu știu de unde le scornesc ăștia. Și eu care credeam toate tâmpeniile pe care le citeam în ziare... Dar mai nașpa decât orice e faptul că-mi sună telefonul non stop. Mă caută tot felul de reporteri, crainici de televiziune, moderatori de talk-show-uri, oameni de afaceri care vor să mă ajute cu bani, am primit o grămadă de cereri de căsătorie de la tot felul de obsedați, m-a căutat și una care vrea să mă mărite cu fi-su, am aflat că unii mi-au făcut și fanclub pe internet. Aseară am primit iar un telefon, era o voce de babă. Spunea că presimte că mă pândesc tot felul de pericole și știe cum să mă ajute să mă ferească de ele. Că cică să-mi pun sub pernă nu știu câte pene de la o găină vie și faze de genu'. Toți nebunii mă sună.

Eu de fapt n-am vrut să fie așa. Până să se-ntâmple nenorocirea, am fost o singură dată la televizor. Când a venit Michael Jackson în România. Mai țineți minte fata aia înaltă, tunsă scurt, care țipa ca isterica „A plecat Michael și nu se mai întoarce?“. Eu sunt aia care o ținea de mână. Mi-a apărut și numele în ziar, o dată. Am câștigat o mențiune la concursul ăla unde trebuia să trimiți codul de bare de pe cinci capace de margarină. Nici atunci nu mi-a plăcut chestia asta. Mi se pare groaznic. Mi se face pielea de găină când îmi închipui cum discută oameni pe care nu i-am văzut în viața mea despre mine. Pun pariu că la ora asta o coafeză grasă de la frizeria din colțul străzii mă bârfește în timp ce-o stropește

pe una cu fixativ în cap. Și exact în același timp, la celălalt capăt al orașului, o soție plicticoasă, în halat și cu bigudiuri, e fericită că are subiect de conversație cu bărbatu-su. Evident, eu sunt subiectul.

Acum chiar că aș vrea să fiu altcineva. Pe bune. În orice caz, de la curiozitatea mea se trage totul. Dacă aș fi fost fată cuminte și nu mi-aș fi băgat nasul în lucrurile lor, dacă aș fi plecat acasă în seara aia acasă, în garsoniera mea fără televizor și fără apă caldă, dacă m-aș fi pus la masa din bucătărie cu o pungă de semințe în față și aș fi rezolvat un caiet întreg de integrale până când mi s-ar fi făcut somn și aș fi adormit cu capul pe masă, atunci, atunci...

Da' uite că n-a fost să fie. Asta pentru că, dacă aș fi făcut asta în fiecare zi, fără nici o abatere de la program, eram moartă acum. Înnebuneam, pe bune.

Așa ar fi arătat fiecare zi - trezit, băut ness în bucătărie, plecat la muncă, întors acasă cu tramvaiul, cumpărat semințe de la chioșc, ajuns acasă, mâncat, rezolvat integrale, dormit. Mă rog, cu mici modificări pe ici, pe colo. Nu. Eu cred că nimeni n-ar suporta asta.

Uite, eu sunt o persoană absolut normală. Mai am și eu micile mele obsesii. Ca fiecare dintre noi, nu? De exemplu, am o colecție de tuburi de spray goale. Încap toate pe două rafturi de bibliotecă. Și în sertarul jos al bibliotecii am 75 de perechi de șosete de mătase. Și cel puțin 30 de perechi de chiloți. Cum se rupe o șosetă, cum o arunc. Cu chiloții fac la fel. Cum se decolorează, la gunoi cu ei. Sunt foarte atentă cu lenjeria și cu șosetele. Asta pentru că mă obsedează o chestie: dacă am, doamne ferește,

vreun accident și mă găsesc ăia de la Salvare și mă dezbracă și eu am șosetele rupte sau chiloții decolorați! Nu, trebuie să arăt impecabil. Am citit odată într-un ziar că au găsit o femeie moartă în parc, complet goală și fără nici un act de identitate asupra ei. Polițiștii au spus imediat că e vorba de o femeie din înalta societate. Și-au dat seama după pedichiură, cică. De când am citit chestia aia, merg de două ori pe lună la salonul de cosmetică din cartier și o babă cu păr mov îmi face unghiile de la picioare. În rest, sunt absolut normală.

Una din chestiile mișto pe care le au oamenii normali e că pot face întotdeauna fix ce vor. Adică se pot scobi în nas, pot trage bășini în autobuz, pot să-și agațe ștrampii, pot să iasă nemachiați din casă. Când ești vedetă, nu prea mai poți face ce te taie capul. Să luăm exemplul meu. Acum aș avea chef să ies la chioșc să-mi iau țigări. Dar n-am cum. O să mă fotografieze ăștia în halat și cu șlapi și cu părul nearanjat. I-am văzut cum au intrat în blocul de vis-a-vis. S-au instalat în apartamentul ăla unde geamurile dau fix față în față cu ale mele. Și acum mă urmăresc cu un teleobiectiv sau așa ceva. 24 de ore din 24, cum se zice. Cum ies din casă, cum țac, pac, au și tras o poză.

Cine știe câți bani i-or fi dat proastei ăleia care stă acolo! Cred că destul de mulți. În orice caz, destui ca să mănânce zilnic la restaurant, vreo trei luni. Mi-ar face și mie un bine, că nici nu pot să țin geamul deschis când gătește, miroase a untură de-aia jagoasă de mi se întoarce stomacul pe dos și ajunge mirosul să se îmbibe pereții mei...

(ceva mai târziu)

Azi n-am mai văzut nici o mișcare în apartamentul de vis-a-vis. Poate că paparazii dorm. Sau poate s-au ascuns în altă parte, ca să nu-i văd eu. Habar n-am. Cred că mă duc să mă spăl pe dinți. Periuța de dinți se folosește timp de trei luni. După aia se aruncă. Eu n-o arunc. I-o dau babei de la trei. Își piaptăună câinele cu ea. E un soi mai ciudat de câine, o chestie mică și gri cu urechi ascuțite și cu părul lung, până în pământ, care cică trebuie pieptănat zilnic ca să nu se încurce. Și cică cel mai bine se piaptăună cu periuța de dinți.

Oricum, baba e obsedată de câinele ăla. Îi tricotează haine și în fiecare zi îi cumpără ciocolată. Seara îi dă să bea coniac, cică așa îi plăcea și și lu' bărbatu-su. E convinsă că javra e reîncarnarea lu' bărbatu-su. Cică s-ar fi născut exact în ziua când a murit moșul. Eu o cred. Mi se par faine chestiile ăstea. Romantice, cum spune lumea. Așa că îi dau periuțele mele folosite. În schimb, ea îmi cumpără ziarele în fiecare dimineață. Mi le-a adus și azi.

Mi se pare ciudat. N-am apărut în nici unul. Nici măcar într-o știruță de-aia mică de pe ultima pagină. În schimb, în toate ziarele apărea despre un tip care s-a sinucis pentru că l-a părăsit iubita. O să le arunc.

Ziarele se aruncă la gunoi seara. Sau se folosesc ca să cureți cartofii pe ele. Sau să împachetezi chestii. Eu nu le arunc p-ălea în care am apărut eu. Decupez articolele în care e vorba de mine și le lipesc pe dulapul de la bucătărie. Arată mișto.

Mă rog, nu v-am spus chiar tot adevărul. De fapt, eu am ieșit azi

din casă. Mi se părea ciudat că nu apărusem nicăieri. Și m-am gândit să ies până la chioșc. Mă gândeam că poate e vreun articol, în revista aia săptămânală care apare azi. Că pe aia nu mi-o adusesese baba.

Mă rog, după cum bănuisem, nu era nici o știre cu mine. Și culmea - când am ieșit după revistă nu m-a mai salutat nici un necunoscut. La chioșcul de ziare, două babe povesteau de ăla care s-a sinucis. Cică de fapt nu s-a omorât el, că l-a împins cineva și faze d-ăstea. Nici nu s-au uitat la mine. Și paparazzi au dispărut. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Poate ar trebui să ies din nou. Și să merg până în oraș. Sigur mă vede vreun paparazzo de-ăla pe-acolo și-mi face poză. Sau poate mă oprește vreun reporter. Sau mă recunoaște lumea de prin troleu. Poate ar trebui să mă îmbrac mai... ce știu eu, să sară cumva în ochi. Îmi pun fusta mini și paltonul roșu. Trebuie cumva să atrag atenția. Trebuie să fac ceva. Trebuie să fac ceva.

Adolescentul:

O dată pe săptămână, joia, pleca de acasă. Lu' mama îi spunea că merge la Bridge.

Bridge e un local din centru unde poți să joci cărți și tot felul de alte căcaturi. Într-o joi seară am fost și eu la Bridge. Absolut

întâmplător, că nu merg de obicei în bodega aia. E sub nivelul meu.

Când ies, merg în chestii mai ca lumea. Acuma să nu credeți că merg în baruri dinălea de fițe unde e plin de papagali cu gel în cap și care poartă ochelari de soare pe-ntuneric și de pipițe de-ălea vopsite, cu tone de fond de ten pe față și cu unghii false. Probabil de-aia poartă ăia ochelari de soare, să nu îi doară ochii când se uită la tipele ălea date cu toate culorile și îmbrăcate în haine cu sclipici.

Nu, eu ies de obicei în baruri mișto, adică în ălea în care ies toți tipii care se respectă. De exemplu în Internet Cafe. Acolo e mișto că au și calculatoare și poți să joci tot felu' de jocuri cum ar fi Starwars sau Counter Strike și să aburești tipe pe mess în timp ce bei bere. Și poți să și fumezi, dacă vrei.

Da'uite că în seara aia de joi s-a nimerit să ajung acolo, la Bridge. Am văzut o grămadă de bărbați care jucau cărți la o masă lungă. Da' pe tata nu l-am văzut.

Am și uitat de faza asta. Doar că vineri l-am auzit cum spunea în bucătărie că a fost la Bridge și nu-mi venea să cred. Ba mai și spunea că a jucat Poker pe echipe și că a pierdut vreo 200 de mii. Și dădea detalii, tot felul de chichițe, fără nici o jenă, de mă minunam ce poate să-i iasă din gură.

E super ciudat când îți auzi părinții spunând o minciună. De obicei, copiii spun minciuni și părinții se prind. De data asta a fost fix invers. Îmi venea să intru peste el în bucătărie și să-i spun „N-ai fost în niciun Bridge, mincinosule”. Cred că i-ar fi picat fața direct

în farfuria cu ciorbă. Dar n-am făcut-o. Știți de ce? Că am vrut să investighez pe cont propriu unde se duce și ce face el în fiecare joi seara.

Cu investigatul am experiență. Acum vreo trei ani ne jucam la bloc de-a detectivii. Am urmărit-o vreo cinci luni pe mă-sa lu' Gelu. Se întâlnea prin baruri cu un tip mai tânăr, unu' care semăna la prima vedere cu ăla care prezintă meteo pe Proteve, da'dup-aia când te apropiai mai tare, observai că are tot felu' de bube pe față. Numa' că în cazu' nostru, nu prea aveai voie să te apropii, că era riscu' să se prindă că-i urmărești, și-atunci o cam făceai de oaie.

Am făcut și poze și faze de-ăstea, i-am dat telefoane și i-am spus că dacă nu lasă un milion sub preșul de la intrarea din bloc, îi spunem lu' bărbatu-su ce face. De fapt, asta nu făcea nimic. Se întâlnea cu unu' care îi ghicea în cafea. În fine, dă-o dracu pe mă-sa lui Gelu. Oricum e o țărancă proastă.

Dacă tot vorbeam de investigații și chestii d-ăstea, tre' să vă mai zic o fază tare de tot. De fapt, cea mai meseriașă fază. Aia a fost anu' trecut, la școală. Grasu' dintr-a zecea C avea un reportofon de-ăla mișto, sculă de sculă ca să zic așa, subțire de tot și cu card de memorie, adus din America de frate-su. Îl folosea mai mult să copieze la lucrări și faze d-ăstea. Într-o pauză ne tot prosteam noi și ne înregistram cum scoteam tot felu' de sunete, și mie mi-a venit ideea că putem să lipim reportofonu' cu scoci în spatele chiuvetei din toaleta fetelor și dup-aia să îl luăm și să ascultăm ce tâmpenii vorbesc ele în budă, că merg în pauză câte cinci-șase și stau acolo de le uită Dumnezeu, de te miri ce secrete de stat or

avea.

Așa că am plecat mai repede de la ora de sport, am intrat în toaleta fetelor și am lipit ăla pe după chiuvetă. L-am lăsat acolo în pauza mare și înainte de ultima oră l-am scos. După aia am ascultat cu ăștia de la mine din clasă înregistrările. Mamă, ce tâmpenii puteau să debiteze proastele! Ăstea de fapt mergeau la baie ca să le bârfească pe celelalte fete din clasă și să vorbească despre băieți. Am aflat o groază de chestii super tari, inclusiv lu' cine îi place de cine și chestii de-ăstea. Bineînțeles că ne-am căcat pe noi de râs și-am făcut mișto de ele de câte ori am avut ocazia. Acuma să mă-ntorc la povestea cu taică-miu. În următoarea joi, l-am urmărit. La șapte seara fix a ieșit din bloc. Eu m-am luat după el.

Bineînțeles că am avut grijă să nu cumva să se întoarcă și să mă recunoască, așa că m-am îmbrăcat cu geaca de piele a lu' Știrbu' din unșpe B. Tipu' o închiriază cu 100 de mii pe seară. De obicei o împrumută ăia care vor să iasă în oraș cu vreo gagică și vor să o impresioneze sau așa. E chiar mișto geaca, te face să arăți plin de mister și în același timp sigur pe tine, ca un fel de macho sau așa. În fine, eram cu geaca aia, la vreo 5 metri în spatele lu' taică-miu. A fost destul de greu să-l urmăresc, că mergea repede. Faza nașpa a fost că m-am blocat la un semafor. Până s-a făcut verde și am trecut strada, l-am pierdut din vedere. Și a trebuit să mă întorc.

Am așteptat să treacă o săptămână, să se facă iarăși joi. A fost super nașpa. Zilele treceau ale dracu' de încet, parcă intenționat,

ca să mă enervez eu.

La un moment dat mi-a trecut prin cap să caut prin casă după indicii. Am scotocit prin toate sertarele, m-am uitat după pat, am umblat în cutia aia de rahat în care își ține el actele și facturile de la gaz, m-am uitat și în buzunarele de la sacourile lui din dulap. Am pierdut o grămadă de vreme, n-am găsit nimic, în plus era să mă prindă când s-a întors într-o zi mai repede de la serviciu.

Într-o seară când făcea baie i-am luat mobilu' și am verificat toate sms-urile, toată agenda telefonică, toate numerele apelate. Nimic dubios.

În săptămâna aia, am chiulit de la meditațiile la mate. Banii i-am păstrat.

Am mai făcut și cumpărături pentru baba de la trei, i-am spus că s-a scumpit uleiu' și zahăru' și celelalte căcaturi pe care m-a pus să i le iau, și așa m-am mai ales cu vreo 50 de mii.

După aia am fost la Internet Cafe cu Nicu de la parter. Ăsta și-a găsit pe una din America pe un site dinăla de matrimoniale. Doar că nu știe o boabă de engleză, bou'. Așa că el îmi zicea ce să-i scriu lu' aia pe messenger, și eu îi traduceam ce răspundea gagica. Fac chestia asta cam o dată pe săptămână, și iau 100 de mii. De data asta am luat 150, că i-am trimis lu' aia două poze cu Nicu pe mail, că nici măcar de asta nu e în stare, handicapatu'.

Așa că joi dimineața deja strânsesem o sumă frumușică.

Mi-am permis să închiriez și geaca de piele a lu' Știrbu, vreau să zic că între timp scumpise tarifu', nenorocitu', că cică era sezon de vârf.

Faza e că totdeauna e bine să ai bani la tine când urmărești pe cineva, că nu se știe niciodată ce poate interveni.

În casă, vă dați seama, era super nasol. Când mă întâlneam cu tata pe hol, îmi venea să-l strâng de gât și să-i spun „mincinosule”. Da’ m-am abținut eroic.

În fine, s-a făcut iarăși joi. Îmi tremurau picioarele numai când mă gândeam că o să aflu unde merge taică-miu. La șase jumate am ieșit din casă și m-am ascuns în scara blocului de vis-a-vis. Mi-am luat geaca de piele pe mine și am așteptat. Afară ploua cu găleata. Mă gândeam că nu mai iese și într-un fel mă ofticam. Da’ la șapte fix a ieșit din bloc de la noi. L-am urmărit până în stația de troleu. Mă gândeam „în puii mei, numa’ să nu se urce în vreun taxi”. Și exact asta a făcut. S-a urcat într-un taxi.

Noroc că aveam bani destui la mine. M-am urcat și eu într-un taxi și i-am zis taximetristului să urmărească mașina în care era taică-miu. Taximetristu’ se cam căca pe el, la început n-a vrut, cică e ilegal sau așa. Da’ io i-am zis că în puii mei, eu îl plătesc să mă ducă, îi dau dublu cât e cursa, și dacă nu-i convine, o să iau alt taxi. Atunci a zis că bine, și s-a luat după taxiul în care era taică-miu, a intrat în nu știu câte depășiri, a fost ca-n filme, să mor io. La un moment dat, taxiul s-a oprit în fața unui bloc și taică-miu s-a dat jos.

L-am văzut cum intră în bloc, am coborât și eu și m-am luat după el.

Am avut noroc că blocu’ n-avea interfon și am reușit să intru.

Am auzit cum deschide cu cheia un apartament de la parter.

Am așteptat până a intrat și m-am dus la ușă.

Am lipit urechea de ușă și am ascultat. Nu se auzea nimic.

La un moment dat am vrut să apăs pe sonerie, dar m-am gândit că mai bine nu. Așa că am ieșit afară ca să văd dacă se poate vedea în casă.

Cum era la parter, se vedea destul de bine dacă te uitați cu atenție.

Îmi bătea inima îngrozitor când m-am apropiat de fereastră.

Mi-am aprins o țigară. Eu de obicei nu fumez, da' aveam la mine țigările lui Blondu' de la mine din clasă, i le-am confiscat până îmi dă înapoi CD-ul ăla cu hiphop, nesimțitu', că-l ține de vreo două luni.

Blondu' spune că țigara e bună la stres, că face minuni. Așa că io am fumat vreo trei, una după alta, până am amețit și am prins curaj să mă uit la geam.

Prin perdele am văzut o sufragerie cu televizor, canapea și masă, ca o sufragerie normală, cum avem și noi acasă.

Am văzut un suport negru, cu dantelă, și ciorapi de-ăia mișto care sunt prinși de picior cu un fel de elastice, cu puncte argintii pe margine, și pantofi roșii din care ieșea o talpă.

Pe urmă am văzut-o pe EA. Era, pur și simplu, EA.

Nu părea că ar fi bărbat.

Și dacă n-o cunoșteai, nu-ți dădeai seama că e tata.

Era de-a dreptul femeie.

Arăta mișto de tot. Frumoasă. Sexy de-a dreptul.

Stătea pe canapea. Avea o tavă cu sandvișuri pe genunchi.

Mânca și nu-și dezlipea privirea de televizor. Mișca dintr-un picior.
Se vedea că pantofii îi sunt cam mici, în rest era perfectă.

Zâmbea din când în când.

Părea fericită.

Și era frumoasă. Mai frumoasă ca mama.

Bătrânul:

Poate ar trebui să vă spun cum a început totul. Era într-o joi dimineața, țin minte asta pentru că mă dusesem să cumpăr ziarul ăla cu răzuiești și câștigi, și ăla apare joia.

Am găsit un portofel pe jos. Din piele vișinie, nu foarte mare. Mai întâi am vrut să-l duc la poliție. Până la urmă, din curiozitate, m-am uitat să văd ce e înăuntru. Nu că aș fi vrut bani, jur că nici măcar nu m-am gândit la bani atunci când l-am văzut. Am vrut pur și simplu să văd ce ține un om într-un portofel.

Noi aici n-avem portofele. Banii de pensie îi ținem în cutii de carton sau printre haine sau sub pat.

Nici măcar nu erau mulți bani înăuntru, erau câteva bancnote, cred că nici măcar nu ajungeau de-o pizza.

Am mai găsit două carduri, un abonament la cinematecă, niște timbre, bilete de tramvai sau de autobuz care erau tipărite în mai multe limbi... mă rog, presupun că ăla al cui era portofelu' făcea colecție...

Ce mi-a plăcut cel mai mult au fost niște poze. Nu erau toate color. Cele mai multe erau alb-negru. Pe una era o fată tânără cu

pistrui, cu părul strâns în coadă și cu o pălărie de pai pe cap. Pe altă poză, cu zimți, erau doi copii mici, de vreo 3-4 ani, în salopete, cred că era făcută undeva într-un studio. Alta era o poză de buletin, cu un băiat la vreo 25 de ani, cu pulover alb cu guler pe gât.

În altă poză era tot fata cu pistrui, numai că îmbătrânise între timp, era dată cu negru pe la ochi și era tunsă scurt. Poza asta era color. M-am tot uitat la pozele ălea, cred că vreo oră.

Nu pot să explic ce simțeam, era ceva frumos, ceva ce nu mai simțisem.

Eu n-am avut niciodată o poză în portofel.

De fapt, n-am avut prea multe poze. Și alea pe care le-am avut, au ars în incendiu. N-am mai dus portofelul la poliție. L-am luat cu mine. M-am întors la azil, am intrat în cameră, am scos pozele din portofel și le-am așezat pe noptieră.

Câteodată când mai intră femeia de serviciu prin cameră să facă curat se uită la poze și îmi spune că am nepoți frumoși.

Atunci simt din nou ceva frumos. E ca și cum... ca și cum te-ar da la televizor când dai mâna cu un ministru sau cu președintele și toată lumea s-ar uita la tine.

La vreo două săptămâni după întâmplarea cu portofelul, ne-au dus în excursie la munte. Am mers vreo trei ore cu autocarul și când am ajuns ne-am dus la restaurant. Am stat, am mâncat, și la un moment dat doamna directoare a zis că trebuie să plecăm, că s-a făcut târziu. Atunci am mers la cuier să-mi iau haina. Chiar lângă haina mea era un palton verde închis. Din buzunarul interior ieșea

un portofel maro, destul de mare. În următoarea secundă, l-am băgat la mine-n buzunar. La azil, l-am desfăcut și am căutat poze. Am găsit o grămadă. Toate erau cu femei tinere, frumoșele. Am zis să nu le înșir pe toate pe noptieră. Așa că le-am luat și le-am lipit într-un caiet studentesc.

De atunci, aproape în fiecare săptămână m-am întors la azil cu un portofel. Și în toate am găsit poze. Alb-negru sau color, cu zimți sau fără, de-ălea tip buletin sau puțin mai mari, cu oameni mai tineri sau mai în vârstă. Pe toate le-am lipit în caietul studentesc. Acum am umplut aproape tot caietul. E ca un album. Seara, înainte de culcare, mă uit prin el.

Acum o să mă întrebați ce am făcut cu portofelele. Sunt aici, la mine în dulap. Să știți că n-am luat nici un ban din ele. Doar o dată am luat dintr-unul, că am vrut să-mi cumpăr almanahul de la sfârșitul anului și n-aveam bani destui. Dar am pus banii înapoi când a venit pensia.

O să le iau pe toate și o să le duc la poliție. Doar că s-au strâns cam multe și poate polițiștii o să mă întrebe unde am găsit eu atâtea portofele. Sigur o să fie suspicioși, că așa sunt toți polițiștii. Știu asta de la televizor. Am văzut multe știri în care apăreau polișiști.

Eu aici în cameră n-am televizor. Avem un televizor mare dincolo, în sala de mese. E color, da' n-are telecomandă, că doamna directoare zice că altfel ne-am fi certat cine să țină telecomanda. Oricum, televizoru' ăla mai mult timp a stat stricat. În plus, cum nici nu mai văd așa de bine, parcă nu-mi mai face plăcere să mă

uit la știri ca înainte. Mai bine ascult radio.

Da, radio chiar îmi place să ascult. De 12 ani, de când sunt aici, ascult aproape toată ziua.

Am ajuns să cunosc toate melodiile. Cu tot cu numele cântărețului. Pune-mi orice melodie, eu de la primele acorduri ghicesc cine cântă. Foarte rar se întâmplă să nu ghicesc după primele cinci secunde. Le știu și p-astea mai moderne, care se cântă acum. Cel mai mult îmi place Tina Turner și Boney M.

Vara trecută a fost un concurs la radio care se numea „Ghicește melodia”. Trebuia, tot așa, să îți dai seama după primele acorduri despre ce melodie e vorba. Cei mai buni ajungeau în finală. Acolo îți puneau o melodie mai puțin cunoscută. Dacă reușeai să ghicești cine cântă, câștigai o excursie în Grecia. Pentru două persoane!

Am vrut și eu să particip la concurs, că erau simple melodiile. Dacă să participi trebuia să suni la radio și să intri în direct. Și pe noi de aici de la azil nu prea ne lasă să dăm telefoane. Doar dacă e ceva urgent.

Țin minte că am rugat-o pe doamna directoare să mă lase să dau telefon la radio și a zis să termin cu prostiile. Pe atunci n-aveam încă telefon mobil. Așa că n-am putut să particip și eu. În schimb, am ascultat în fiecare zi concursul. Am ghicit toate melodiile, în toate etapele. Și melodia din finală am ghicit-o. Era Strangelove de Depeche Mode. Începutul semăna foarte bine cu o melodie de la Rolling Stones, și asta te cam pune în încurcătură. Dar eu mi-am dat seama după două secunde.

Dacă m-ar fi lăsat doamna directoare să dau telefon, aş fi câştigat excursia în Grecia. Doar că era pentru două persoane. Adică trebuia să mai aduc pe cineva.

Chiar nu ştiu pe cine aş fi chemat cu mine. Dacă mai trăia domnul Popescu, îl luam pe el. Domnul Popescu e câinele meu. M-au lăsat să-l țin aici cu mine, până când a murit de bătrânețe, săracu', acum doi ani.

Poate că aş fi dat anunț la ziar să caut pe cineva cu care să merg. Văd că acum se dau anunțuri pentru orice. Eu aş fi dat anunțul cam așa: „Domn respectabil, pensionar, caut însoțitor sau însoțitoare de încredere, preferabil de vârstă apropiată, pentru excursie gratuită în Grecia. Persoanele interesate sunt rugate să trimită o scrisoare la adresa...” și dădeam adresa de la azil. Poate mai puneam la sfârșitul anunțului încă o frază :”Rog nereserioșii să se abțină”. Asta ca să fiu sigur că îmi scriu doar persoanele cu intenții bune.

Dacă aş fi primit mai multe scrisori, ar fi trebuit să aleg pe cineva. Probabil că aş fi avut de ales între trei, patru oameni. Atunci cred că m-aş fi întâlnit cu toți, să îi cunosc mai bine. Și l-aş fi ales pe cel mai de treabă. Sau poate l-aş fi ales pe cel mai sărac, care n-a fost niciodată în Grecia.

Nici eu n-am fost în Grecia. Da' am decupat niște poze cu insula Creta din ziar și le-am lipit în caietul studentesc în care sunt și pozele. Și la alimentara asta de-aici am văzut că aveau niște plase pe care era o femeie care făcea plajă și sus scria G-R-E-E-C-E, adică Grecia. M-am gândit că poate-o fi un semn. Așa că am scos

din cutia de sub pat toți banii pe care i-am strâns din pensie și mi-am cumpărat un telefon mobil.

La câteva săptămâni după aceea a început din nou concursul la radio și am zis să mă înscriu.

Am sunat și mi-a răspuns o voce de femeie care a spus să aștept o secundă. După aia am auzit un fel de muzică. De fapt, am așteptat mai multe secunde, aproape un minut. După aia vocea de femeie a spus iar ALO și eu am dat bună ziua și am spus că am sunat pentru concursul cu melodiile. Ea a spus că înainte de a intra în direct trebuie să-mi ceară niște date. M-a întrebat tot, și seria de buletin și anul nașterii și adresa. După aia mi-a mai zis să aștept, că în câteva secunde intru în direct. Și exact în momentul ăla s-a întrerupt legătura. Am încercat din nou și am auzit altă voce, tot de femeie, care a spus: „Credit insuficient. Vă rugăm, reîncărcați”. A doua zi mi-a explicat portaru’ de la azil care era treaba – nu mai aveam bani pe cartela de mobil. Și nici nu mai aveam bani să cumpăr una nouă. Așa că degeaba mi-am luat mobil. Oricum nu sună niciodată. Da’ poate femeia de serviciu când vede mobilul crede că l-am luat ca să mă sune lumea pe el. Așa că mereu îl pun pe noptieră, lângă poze, ca să îl vadă.

Dacă n-ai bani pe cartela de mobil, nu poți să suni nicăieri. Înafară de un număr: 112. La numărul ăla poți să suni oricând, fără nici un ban. E numărul pentru urgențe.

Dacă tot n-aveam altceva ce să fac cu mobilul, am sunat acolo. M-am gândit să le povestesc lor cum m-au fraierit ăștia de la radio și mi-au mâncat toți banii de pe cartelă. M-am gândit că poate îi

amendează. A răspuns o voce de femeie. Părea cam nervoasă. Eu am dat frumos bună seara, am întrebat-o dacă e supărată... Mi-a trântit telefonul în nas. Am mai sunat o dată. Nici nu am apucat să zic mare lucru, că m-a înjurat și a închis iară. M-am gândit că poate o deranjez. Am sunat și a doua zi. A răspuns un bărbat. Ăla părea mai de treabă, da' nu prea avea chef de vorbă. Mi-a zis că îi pare rău, dar nu poate sta de vorbă cu mine, că ține linia ocupată. Am așteptat vreun sfert de oră, și am sunat iarăși, că m-am gândit că poate nu mai e așa de ocupată linia. Și de data asta a fost destul de calm. Adică se vedea că e om simțit, că nu se apucă imediat să înjure.

Mi-a zis că dacă am probleme, să merg la psihiatru, da' să nu mai sun la ei, că la ei sună doar oamenii care au avut accidente sau care au fost atacați de hoți și că nu e o glumă. După aia a închis. Am sunat la 112 în fiecare seară. Da' degeaba încercam eu să le povestesc ce escroci sunt ăia de la radio, că nimeni nu mă credea. Nimeni nu m-a ascultat până la capăt. Înafară de ea.

Deja când a răspuns la telefon mi s-a părut un pic altfel. Avea o voce blândă.

M-a întrebat ce fac, dacă mă simt bine, cum mă cheamă, de ce am sunat. Am zis că am sunat ca să îi reclam pe ăia de la radio. Și i-am povestit ce s-a întâmplat când am vrut să mă înscriu la concurs. Ea m-a ascultat. După aia m-a întrebat dacă ăsta e motivul adevărat pentru care am sunat sau am sunat pentru că am chef să stau de povești. Am zis că nu, că eu chiar voiam să întreb pe cineva cum să fac cu ăia de la radio, dacă pot să-i

reclam undeva sau dacă li se dă vreo amendă pentru că păcălesc oamenii. Ea mi-a promis că face rost de adresa directorului de la radio, și că pot să-i trimit lui o reclamație.

Acum o sun în fiecare zi. Poate o s-o întreb ce să fac cu portofelele din dulap, dacă să le duc la poliție sau mai bine să dau anunț în ziar că le-am găsit. Sigur o să mă ajute. Doar că trebuie să-mi fac curaj să-i spun.

Dacă vreodată o să câștig o excursie în Grecia pentru două persoane, o s-o invit pe ea. Astăzi intră în tură abia după 11 noaptea. Da' o aștept. Vreau să-i dau adresa mea de la azil ca să-mi trimită o poză de-a ei. O s-o pun pe noptieră, s-o vadă toată lumea. Sau mai bine n-o pun pe noptieră. Îmi cumpăr un portofel și o țin înăuntru. Da o s-o țin la vedere. Ca să vadă și vânzătoarea de la alimentară atunci când plătesc la casă că am o poză în portofel.

